

[Jensen-Brobj.]

4 pct.s obligationslån på 25 mill. kr., som nu er nedbragt til 21,7 mill. kr., end det, de norske og svenske selskaber skal yde til afdrag og forrentning af deres lån, går man — for at få lignende forhold som det norske og det svenske selskab — yderligere med til den ordning, at der i årene fra 1951 til 1955 årligt ydes et beløb på 1,67 mill. kr. af statskassens midler, svarende til afdraget af det forannævnte obligationslån. For dette beløb giver man så staten B-aktier med ret til dækning forud for den almindelige aktiekapital i tilfælde af likvidation; disse aktier skal have udbytte lig med A-aktierne, men får ingen stemmeret. Det er kun afdraget, DDL slipper for, hvorimod renterne på 3,4 mill. kr. i den 5-årige periode stadig skal betales af DDL. Ifølge lånekontrakten har staten hidtil haft forpligtelse til begge dele, hvis selskabet ikke kunne klare det. Jeg nævner dette for at understrege, at det faktisk ikke er nye penge, der sættes ind, det er ingen ny forpligtelse, man her påtager sig, idet staten jo er kautionist for dette lån; man „hang på den“ i forvejen gennem statsgarantien for lånet på de 25 mill. kr.

Det samlede kapitalbehov for det nye selskab regner man vil andrage 210 mill. kr., og som jeg allerede har nævnt, indskydes de to syvendelede fra dansk side. En væsentlig del af den kapital, der indskydes, er flyvemaskiner og reservedele til disse, repræsenterende en værdi af 180 mill. kr., men da ABA ejer en langt større flåde — og af betydelig større værdi — end DDL og DNL, altså Danmark og Norge, skal de to sidste indskyde en ny DC-6-maskine, som allerede er bestilt i Amerika, og som koster mellem 6 og 7 mill. kr. Derudover er der imidlertid indskud af visse løbende aktiver og passiver, så at der ialt for DDLs vedkommende bliver tale om 16 mill. kr.

Derfor har man ment, det vil være nødvendigt at have en statsgaranti for driftstab i de første 5 år. Denne statsgaranti er i forslaget på 2 millioner danske kroner, hvoraf der betales en garantiafgift på 1 pct. Selskabet er forpligtet til at tilbagebetale hævede garantibeløb af sit overskud. Selskabet kan ikke udbetale overskud, så længe der er garantibeløb, som ikke er tilbagebetalt, uden statsmyndighedernes samtykke, og aldrig, selv med statens samtykke, over 5 pct. af aktiekapitalen.

Men samtidig ophæver man overenskomsten af 21. december 1948 og af 14. januar 1949 om ydelse af statstilskud på 2,5 mill. kr. årlig til selskabets drift. Vi får altså en ny udgift i 5 år på 2 mill. kr., men slipper

for en tidligere udgift på 2,5 mill. kr., som blev betalt af staten og Københavns kommune i subvention.

Jeg skal ikke komme ind på skattebestemmelserne i § 5 og § 6, der indeholder en skattefritagelse; en sådan har man allerede tidligere haft. Men jeg vil gerne sige et par ord om § 7 om ruteflyvning her i landet og opretholdelse af de indenlandske flyveruter.

Efter overenskomsten kan disse udføres af SAS, det nye selskab, og skal udføres af det, hvis man ønsker det, men underskuddet skal betales af hvert land for sig. Spørgsmålet skal behandles hvert år, og ministeren for offentlige arbejder og rigsdagens finansudvalg bestemmer, hvor meget der skal ofres, og hvilke ruter der skal beflyves. Jeg håber, man kan enes om en fornuftig ordning, der tilfredsstiller alle parter, men hele dette spørgsmål har ikke noget med det nye selskab at gøre; det skal flyve, hvis man forlanger det, men ellers er det et rent dansk spørgsmål.

Endelig bestemmes i § 8, at der skal meddeles en 25-årig koncession til flyvning, men der bliver ikke noget monopol på indenlandsk flyvning; indenlandsk flyvning kan ethvert selskab få lov til at drive, hvis det opfylder de forpligtelser, som sættes af ministeriet for offentlige arbejder.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om regnskaberne og status samt om nedskæringen af den gamle aktiekapital. Jeg tror, at status er optaget på en sådan måde, at man kan sige, den er meget forsigtigt opgjort med hensyn til vurderingen af materialet, som selskabet ejer, og jeg tror, at der i opgørelsen over reservedele, som er indkøbt inden devalueringen, ligger en meget betydelig reserve, som ikke er taget med. Regnskabet i sin helhed tror jeg er så ædrueligt optaget, at man ikke kan sætte en finger på noget og sige, at de eller de værdier er sat for højt.

Dernæst vil jeg sige et par ord om valutaen. Det er en meget stor fordel i valutærisk henseende at have et selskab som SAS, der hjembringer så megen udenlandsk valuta, og efter min mening er denne valuta bedre end den valuta, turistforeningerne snakker om at de bringer hjem til landet, fordi meget af denne sidste valuta går til den sorte børs. Her kan jeg pege på, at fra 1. januar 1949 til juni 1950 er der til de skandinaviske banker indbetalt 53 millioner danske kroner i fremmed valuta og hjemført for 6 millioner danske kroner varer fra lande, hvor man ikke ønskede at tage valutaen hjem, samt indtjent 16 millioner danske kroner, som endnu ligger som til-